

Nr 279.

Godkänd av första kammaren den 31 maj 1923.

Godkänd av andra kammaren den 31 maj 1923.

Riksdagens skrivelse till Konungen i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändrad lydelse av § 5 i förordningen den 21 december 1857 (nr 59 sid. 1) om ägors fredande emot skada av annans hemdjur samt om stängselskyldighet, jämte i ämnet väckta motioner.

(Särskilda utskottets utlåtande nr 2 och memorial nr 7.)

Till Konungen.

Genom en den 10 mars 1923 dagtecknad proposition, nr 159, har Eders Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogat förslag till lag om ändrad lydelse av § 5 i förordningen den 21 december 1857 (nr 59 sid. 1) om ägors fredande emot skada av annans hemdjur samt om stängselskyldighet.

I samband med denna proposition har riksdagen till behandling förehaft med anledning av propositionen väckta motioner.

Under åberopande av vad som anförts i riksdagens särskilda utskotts utlåtande nr 2 med därvid fogad reservation och samma utskotts memorial nr 7, varav tryckta exemplar härvid fogas, får riksdagen anmäla, att riksdagen, som icke kunnat i oförändrat skick antaga Eders Kungl. Maj:ts förevarande proposition, för sin del antagit följande

Bihang till riksdagens protokoll 1923. 14 saml. Nr 279—283.

Lag om ändrad lydelse av § 5 i förordningen den 21 december 1857 (nr 59 s. 1) om ägors fredande emot skada av annans hemdjur samt om stängselskyldighet.

Häri genom förordnas, att § 5 i förordningen den 21 december 1857 om ägors fredande emot skada av annans hemdjur samt om stängselskyldighet skall erhålla följande ändrade lydelse:

§ 5.

1 mom. Utgöras ägor, emellan vilka stängas skall, av skog, utmark eller beteshage å båda sidor, och finnes ena sidan av stängseln märkligen betungas, utan motsvarande nytta; då må, där den sidan ej själv stängseln fordrar, dess stängselskyldighet, efter ty som domaren skäligen prövar, nedsättas under vad i 3 § stadgat är.

2 mom. Finnes emellan ägor, som nu sagde äro, ej stängsel; då skall, så länge det förhållande fortfar, den ohägnade marken anses vara till gemensamt mulbete upplåten, där ej annorlunda avtalat är.

3 mom. Prövas för skogsåterväxtens skyddande inom visst län eller viss del av län erforderligt, att rätt till bete å ohägnad mark, varom här är fråga, varder helt eller i viss mån, såsom beträffande vissa slag av hemdjur eller viss tid av året, förbjuden, ankomme på Konungen att, efter vederbörande landstings och hushållningssällskaps hörande, därom meddela särskilda föreskrifter.

4 mom. Den, som i strid mot betesförbud, varom i 3 mom. sägs, med uppsåt släpper kreatur i mark, böte minst tio, högst tvåhundra kronor. Brytes mot förbudet av oaktsamhet, vare straffet böter, högst femtio kronor.

Innefattar förseelse, varom här är fråga, förbrytelse mot allmänna strafflagen, skall gärningen bedömas enligt vad i 4 kap. 1 § strafflagen är för likartat fall stadgat.

Allmänne åklagaren och skogsvårdsstyrelsen eller, där sådan styrelse ej finnes, vederbörande skogsstatstjänsteman äge lika behörighet att åtala överträdelse av förbud, som nyss sagts.

Böter, som för sådan överträdelse ådömas, fördelas, om allmän åklagare anställt åtalet, så, att en fjärdedel tillfaller honom samt tre fjärdedelar skogsvårdskassan eller, där skogsvårdsstyrelse ej finnes, kronan. Har åtalet anställts av skogsvårdsstyrelsen, tillfalla böterna

skogsvårdskassan; har skogsstatstjänsteman anställt åtalet, tillfalla de kronan.

Saknas medel till böternas fulla gäldande, förvandlas de enligt allmänna strafflagen.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1923; skolande genom kungörelsen den 28 januari 1876 (nr 7 s. 1) angående inskränkning i betesrätt å ohägnad mark och därtill sig anslutande kungörelser meddelade betesförbud gälla, som vore de utfärdade enligt § 5 3 mom. i denna lag, men sagda kungörelser i övrigt upphöra att gälla med denna lags ikraftträdande.

Stockholm den 31 maj 1923.

Med undersåtlig vördnad.
